

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Rampenbestrijding in Rotterdam: planvorming Brzo1999 en ROB

Houdijk, R.; Schouwink, M.

Citation

Houdijk, R., & Schouwink, M. (2001). Rampenbestrijding in Rotterdam: planvorming Brzo1999 en ROB. *Bestuurskundige Berichten*, 16(1), 22-26. Retrieved from <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3234403>

Version: Publisher's Version

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3234403>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Rampenbestrijding in Rotterdam: planvorming Brzo1999 en ROB

Ruud Houdijk en Mariël Schouwink

In 1999 trad, voortvloeiend uit de Seveso-II richtlijn van de Europese Unie, in Nederland het vernieuwde Besluit risico's zware ongevallen (Brzo1999) in werking. Het besluit stelde alle bedrijven waar de aanwezige hoeveelheid gevaarlijke stoffen boven een bepaalde ondergrens uitkomt, verplicht een veiligheidsrapport (VR) en een intern noodplan op te stellen en die vóór 3 februari 2001 te overleggen met het bevoegd gezag. Daarenboven moet de gemeente, waarin een dergelijk bedrijf is gevestigd, binnen één jaar hierop volgend (ofte wel vóór 3 februari 2002) een extern noodplan opstellen, zijnde een rampbestrijdingsplan (RBP) voor de desbetreffende risicovolle instelling.¹ Rotterdam is met 55 van de 125 VR-plichtige bedrijven in Nederland de meest intensief betrokken gemeente. Een overzicht van de stand van zaken in Rotterdam op het gebied van planvorming in het kader van de rampenbestrijding aan de hand van een interview met drs. Leo Kooijman, beleidsadviseur openbare orde en veiligheid van de bestuursdienst Rotterdam.

Het artikel valt uiteen in twee delen. In het eerste gedeelte zal een beschrijving gegeven worden van de wijze van implementatie van het Brzo1999. Het tweede gedeelte omvat een beoordeling van de recente planvorming in het kader van de rampenbestrijding, met in het achterhoofd de aanbevelingen van het COT naar aanleiding van de laatste grote ramp in Rotterdam: de CMI-brand in 1996.

Implementatie van Brzo1999

De implementatie van Brzo1999 vergt een lange weg van planvorming en planbeoordeling door

diverse instanties. De eerste stap, het opstellen van het VR, geschiedt in Rotterdam niet door de VR-plichtige instantie op zichzelf, maar direct in samenwerking met de gemeentelijke diensten, zodat in een later stadium – bij de gemeentelijke beoordeling – niet alsnog lacunes aan het licht komen, die de instelling over het hoofd heeft gezien. De gemeentelijke beoordeling is derhalve niet meer dan een formaliteit: in een eerder stadium heeft de gemeente al haar zegje gedaan en op- en aanmerkingen bij het VR geplaatst. Naar eigen zeggen wordt de gemeente Rotterdam

in haar aanpak met belangstelling en met argusogen gevolgd door de rest van het land. De inzet van de gemeente Rotterdam zou als voorbeeld dienen voor hoe het moet. Het VR moet echter niet alleen met de gemeente overlegd worden. Volgend uit het Brzo1999 moet het VR verzonden worden aan het "bevoegd gezag"² en in de meeste gevallen is dat de provincie en niet de gemeente. Het VR komt aldus gedurende een lange tijd in een andere "bureaucratische molen" terecht: die van het ambtelijk apparaat van de provincie. Op grond van het – door de provincie goed-

gekeurde – VR dient de gemeente vervolgens een RBP op te stellen. Een RBP is een plan van aanpak voor een ramp of zwaar ongeval bij een specifieke instelling en omvat meerdere rampscenario's, te treffen tegenmaatregelen en een omschrijving van de bestuurlijke coördinatiemechanismen en opschalingsorganisatie (dit in tegenstelling tot een gemeentelijk *rampenplan*, dat de bestuurlijke structuren binnen een gemeente omschrijft voor rampen in het algemeen; niet toegespitst op een bepaald soort ramp). De cyclus wordt ten slotte afgerond met een beoordeling van het gemeentelijk RBP door de provincie. Het zou echter onjuist zijn om te denken dat hiermee voor de gemeente al het werk gedaan is. De RBP'en dienen namelijk elke drie jaar 'herzien en bijgewerkt'³ te worden. Tevens dient 'met passende tussenpozen doch tenminste éénmaal per drie jaar een oefening [verzorgd te worden] waarbij het rampbestrijdingsplan op juistheid, volledigheid en bruikbaarheid wordt getoetst.'⁴

Consequenties deadline

De deadline voor het inleveren van het VR – 3 februari jl. – is in een aantal gevallen zeker niet gehaald. Een logische vraag is derhalve wat de gerechtelijke consequenties zijn of zouden kunnen zijn van het overschrijden van die deadline (hetzelfde geldt voor de deadline – 3 februari 2002 – voor het opstellen van een RBP). Totnogtoe heeft geen enkele bestuurder het antwoord op die vraag kunnen geven. De Provincie Zuid-Holland heeft alle commentaar geweigerd.⁵ In Rotterdam wordt volmondig toegegeven, dat het opstellen van de RBP'en wordt verspreid over meerdere jaren, omdat – zoals gezegd – elke drie jaar de plannen

gereviseerd moeten worden en het nu in éénmaal opstellen van alle RBP'en in de toekomst elke drie jaar een 'prop' zou opleveren binnen de gemeentelijke dienst: alle RBP'en zouden tegelijkertijd opnieuw gezien moeten worden. Vanuit de overheden valt dus geen actie te verwachten bij het niet halen van de deadline voor het RBP. De burger is echter een ander verhaal. Gezien de ruime media-aandacht voor veiligheid en rampenbestrijding – na Enschede en Volendam – zou het niet vreemd zijn als burgers of pressiegroepen de overheid (in deze: de gemeenten) aanspreken op haar verantwoordelijkheid via een gerechtelijk proces. De gemeenten gaan hier vooralsnog echter niet vanuit.

Specifieke versus algemene planvorming

Rotterdam is onderdeel van de regio Rotterdam-Rijnmond, samen met 21 andere gemeenten. De helft van het totaal aantal inwoners in deze regio is Rotterdammer. Er zijn 55 VR-plichtige bedrijven gevestigd in Rotterdam. Dit is, wanneer je weet dat het totaal aantal VR-plichtige bedrijven in Nederland 125 is, een enorm aantal. 11 bedrijven zijn door de nieuwe wetgeving VR-plichtig geworden die het voorheen niet waren. Bij VR-plichtige bedrijven moet je denken aan chemieconcerns en oliemaatschappijen zoals Shell en Exxon, maar ook aan bepaalde vervoersbedrijven (gevaarlijke stoffen vervoer). Met bovenstaande in het achterhoofd kun je je realiseren, wat een grote taak binnen de regio Rotterdam-Rijnmond voor de organisatie van de rampenbestrijding is weggelegd. Naast een groot aantal instelling-specifieke plannen – zoals de

Staatsblad van het Koninkrijk der Nederlanden

234

Besluit van 27 mei 1999 tot vaststelling van het besluit risico's zware ongevallen 1999. In het bezorgingsplan van de gemeenten Rotterdam en Rotterdam-Noord is vermeld met de uitwerking van Besluit 1999 dat de gemeenten Rotterdam en Rotterdam-Noord op 3 december 1999 het Besluit de instelling van de gemeenten Rotterdam en Rotterdam-Noord op de gemeentelijke stelsels (RBP) hebben

VR'en en de RBP'en – is het derhalve van groot belang dat de gemeente Rotterdam beschikt over een kwalitatief hoogwaardig plan dat de operationele inzet en de bestuurlijke structuren van de rampenbestrijdingsorganisaties beschrijft. Dit is het *Regionaal Operationeel Basisplan Rotterdam-Rijnmond (ROB)*.

Basisplan⁶

Het ROB maakt onderdeel uit van het gemeentelijk rampenplan en regelt – zoals de naam al duidelijk maakt – de operationele zaken van een ramp of incident. Het plan valt uiteen in vijf deelplannen. De bestuurlijke coördinatie – zoals beschreven in het Plan coördinatie en commandovoering geregeld [1] – is vastgelegd in de Gecoördineerde Regionale Incidentenbestrijdings Procedure (GRIP). GRIP kent vier stadia (GRIP 1 t/m GRIP 4), met als uitgangspunt een opschaling naar een hogere GRIP-organisatie (hogere bestuurlijk niveau, meer operationele inzet) indien met een incident een bepaalde ondergrens wordt overschreden. Het Plan bron- en effectbestrijding [2] is het terrein van de brandweer en is technisch van insteek: kaartgegevens, aanwezige stoffen, risicovolle activiteiten in de omgeving, etc. etc.. Het Plan bevolkingszorg [3] richt zich op maatregelen als het inwerkingstellen van de sirenes, evacuatie en alarmering via radio

en televisie. Plan geneeskundige hulpverlening [4] is het werkgebied van de geneeskundige keten, zoals in het geval van rampen gebundeld in de GHOR-organisatie.⁷ Het Plan ordehandhaving en verkeer [5], tot slot, levert het raamwerk voor het handelen van de politie ten tijde van het incident. Nu volgend zal de kwaliteit van het ROB en haar deelplannen kort de revue passeren aan de hand van de aanbevelingen zoals het COT die naar aanleiding van de CMI-brand heeft gedaan. Voorziet het nieuwe ROB (uit 2000) in de lacunes zoals die in 1997 zijn geconstateerd?

CMI-brand 1996

28 februari 1996 werd om tien minuten over elf 's ochtends een brand gemeld in één van de opslagloodsen van het bedrijf CMI in Rotterdam. In de loodsen lagen chemicaliën opgeslagen. De brand ontwikkelde zich snel tot een zeer grote, uitslaande brand, waardoor giftige rookwolken zich over een groot gebied verspreidden. Op grond van het gevaar dat de verbranding van – wegens eerdere inspecties bij het bedrijf aanwezig geachte – giftige stoffen voor de volksgezondheid met zich mee zou brengen, werden vele maatregelen afgekondigd, zoals het inwerkingsstellen van de sirenes. Uiteindelijk bleek dat de gevolgen voor de volksgezondheid slechts gelijk waren aan die van een 'normale' grote brand.⁸ Het COT heeft na het evalueren van de CMI-brand enkele punten opgemerkt, die verbeterd konden worden.⁹

De bestaande terminologie die gebruikt wordt, bijvoorbeeld woorden als rampenstaf, gezondheidsrisico en noodsituatie zorgen ervoor dat een gebeurtenis een grotere impact krijgt en de beheersing van

de situatie moeilijker wordt dan strikt noodzakelijk en wenselijk is. Het lijkt het COT dan ook beter om andere begrippen te hanteren dan wel de bestaande begrippen beter uit te leggen.

Het gebruik van specifieke terminologie zal nimmer uit de plannen weg te denken zijn. Het probleem van de "grotere impact" doet zich echter niet voor op het niveau van de plannen, maar juist door het gebruik van de termen in de voorlichting richting bevolking tijdens de repressie van een daadwerkelijke ramp. De huidige inrichting van de voorlichting omvat echter amper waarborgen die het gebruik van "beladen" terminologie kunnen voorkomen. De voorlichting is namelijk niet in één hand gehouden, maar geschiedt door de burgemeester, de politie, de brandweer en de GGD afzonderlijk.

Geen consequenties aan het niet halen van een deadline

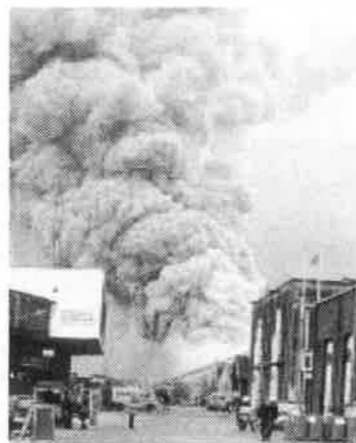
Een eenduidige voorlichtingsstrategie is met dergelijke fragmentatie niet te handhaven, zodat de complexe terminologie (die de afzonderlijke hulpverleningsdiensten vanuit hun eigen discipline gewoon zijn) toch weer haar intrede zal doen. Alleen het organiseren van de voorlichting vanuit één punt zou dit kunnen voorkomen. Naar mate wordt opgeschaald naar een hogere GRIP verschuift de voorlichting naar een centraler niveau, maar desondanks kunnen gezien de huidige inrichting van de voorlichting zware termen toch (in een eerdere fase) in gebruik raken.

Metingen zeggen (logischerwijs)

alleen wat over de giftige stoffen waar naar gemeten is. Bij een ramp kunnen zoveel verschillende stoffen – die allemaal apart gemeten moeten worden – vrij komen, dat een eenduidig en volledig stofmeetplan ontwikkeld moet worden om zo snel mogelijk de omvang, aard en samenstelling van de betrokken stoffen te kunnen vaststellen.

In de afgelopen periode is de gemeente Rotterdam hard aan de slag gegaan met de automatisering van haar rampenbestrijding. Plannen zijn elektronisch beschikbaar gemaakt en een meldkamer met moderne technische foefjes is in gebruik genomen. De zgn. *gasmal* aan de hand waarvan de verspreiding van toxische stoffen voorspeld kan worden, is digitaal en ook het stofmeetplan heeft een uitbreiding doorgemaakt.

De beslissing om de sirenes in werking te stellen berust bij de Officier van Dienst (OvD). In de praktijk is de kans groot dat niet op meetresultaten kan worden gewacht. Het COT adviseert dan ook enkele richtlijnen op te stellen, die de OvD in staat stellen een weloverwogen beslissing te nemen. Het lijkt het geval te zijn dat deze aanbeveling ter harte is genomen.

CMI-brand Rotterdam

Duidelijke richtlijnen lijken meer voorhanden.¹⁰ Desondanks wordt in het ROB de illusie geschapen dat de alarmering te allen tijde gebaseerd zal zijn op metingen. Per stof is namelijk in de plannen de zgn. alarmeringswaarde opgenomen. Daarnaast kan de inwerkingstelling van de sirenes op de meldkamer geschiedt op grond van de elektronische *gasmal* zoals die al eerder is besproken. In dat geval wordt verondersteld dat bepaalde informatie bekend is, die nu juist niet altijd voorhanden is.

In de loop van de middag kwam veel informatie van met name de politie niet in het Regionaal Operationeel Team (ROT) en werden er beslissingen voorbereid zonder dat het ROT hiervan op de hoogte was. De verschillende diensten dienen hun onderlinge samenwerking te vergroten, waarbij gewerkt wordt binnen de GRIP-procedure, die men derhalve dient te kennen.

Of de GRIP-procedure in de tussentijd breder bekend is geraakt, kunnen wij zonder een uitgebreide consultatie van het veld natuurlijk niet zeggen. Het langs elkaar heen lopen van informatiestromen is eigenlijk een proces, dat bij elke crisis in meerdere of mindere mate te onderkennen valt. Procedures kunnen structureren, initiëren en verbeteren, maar in feite is daadwerkelijke ervaring met een crisis de grootste factor die ertoe kan bijdragen dat actoren beter samenwerken. Een eenduidig oefenbeleid, dat voorziet in frequente oefeningen (zowel operationeel als bestuurlijk) kan in dat opzicht veel betekenen. Wederom kunnen wij hier niet uitsluitend geven over de prestaties van Rotterdam-Rijnmond op dat vlak, maar het is een wijdverbreid inzicht dat er in Nederland veel schort aan het oefenbeleid en dat op bestuurlijk niveau

weinig prioriteit wordt gegeven aan oefeningen en simulaties. Misschien dat Enschede en Volendam hier verandering in hebben gebracht?

Het recent geïnstalleerde sirenenetwerk functioneerde bepaald niet optimaal. Enkele sirenes werkten niet en veel burgers klaagden dat zij de sirenes niet gehoord hadden. Het COT raadt aan om voldoende druk uit te oefenen op het ministerie van Binnenlandse Zaken om de knelpunten van het sirenenetwerk – defecte sirene's, slecht hoorbaar op sommige plaatsen, nauwelijks hoorbaar in huis – fundamenteel te onderzoeken en waar nodig aan te passen.

Als het gaat om de druk die een zwaargewicht (voor wat betreft risicovolle activiteiten althans) als de gemeente Rotterdam kan uitoefenen op rijksbeleid, dan lijkt er hoop te zijn. Financiële middelen blijven echter natuurlijk altijd schaars. Bij de eerst volgende ramp zullen we moeten zien of er daadwerkelijk verbetering is opgetreden in het sirenenetwerk.

Het ontbreekt vooral aan bestuurlijke prioriteit

Qua informatievoorziening aan de burgers dient de gemeente naast Radio Rijnmond ook andere mogelijkheden te gebruiken om de burgers te informeren.

De nieuwste telefoonlijsten bevatten naast telefoonnummers van de radiostations ook die van televisie en kranten.

Bij het openstellen van een publieksinformatienummer moet men

voorkomen dat het overbelast raakt. Men moet via Radio Rijnmond het telefoonnummer niet te veel promoten en duidelijk maken dat luisteraars via Radio Rijnmond ook alle informatie te horen krijgen. Het COT adviseert om in de GRIP-procedure het instellen van een publieksinformatienummer te integreren.

Het instellen van een publieksinformatienummer is daadwerkelijk geïntegreerd in de nieuwste plannen. Het is echter de opvatting van de gemeente dat het nummer pas inwerking gesteld moet worden indien er meer informatie te verstrekken is dan op de radio is te horen. Dit wijkt enigszins af van de aanbevelingen van het COT, maar is ons inziens gerechtvaardigd. Bij het verschaffen van informatie door de gemeente Rotterdam aan de bewoners van een getroffen woonwijk doet zich een extra probleem voor. In de gemeente zijn namelijk veel verschillende nationaliteiten vertegenwoordigd. Sommige mensen beheersen de Nederlandse taal niet voldoende om aan hen duidelijk te kunnen maken wat er precies aan de hand is en wat zij het beste kunnen doen. Het is daarnaast niet mogelijk iedereen in zijn eigen taal te woord te staan, omdat het gewoonweg om teveel verschillende talen gaat.

Conclusies

Het volgende beeld van de Rotterdamse planvorming in het kader van de rampenbestrijding komt uit het voorgaande naar voren. Bij de inhoudelijke beoordeling van de interne veiligheidsrapportages van de diverse bedrijven op haar grondgebied laat de gemeente een goede inzet zien. De VR'en worden opgesteld in een klimaat van goede interactie tussen gemeenten en bedrijven, hetgeen naar eigen zeggen van de gemeente een goed voorbeeld is voor de rest van het land. Betreffende de RBP'en kan echter nog wel het een en ander aangemerkt worden. De gemeente zal geenszins binnen de wettelijk vastgestelde termijn alle RBP'en gereed hebben. Gezien het aantal risicovolle activiteiten binnen de gemeentegrenzen is dit ook niet vreemd, maar desondanks zou meer prioriteit (en financiële middelen) gegeven moeten worden aan het veiligheidsbeleid. De provincie speelt in het gehele proces geen geringe rol. Zowel de VR'en als de RBP'en moeten aan haar voorgelegd worden. Een eenduidige uitspraak over hoe (goed en snel) de provincie dat doet, kunnen we hier niet geven. We hebben immers niet met de provincie hierover contact gehad. Het zal echter weinigen verbazen dat de provinciale ambtenarij niet de reputatie heeft erg snel te zijn.

De lessen uit de CMI-brand lijken voor een groot deel geleerd. Operationeel zijn verbeteringen goed zichtbaar, met name in de vorm van een nieuwe meldkamer. Bestuurlijk blijft de schoen echter wringen. Bestuurlijke prioriteit lijkt voornamelijk niet optimaal, getuige het feit dat burgemeester Opstelten bij vergaderingen van de Regionale Hulpverleningsdienst vaak verstek laat gaan.¹¹ In Nederland

blijft het in het algemeen een feit dat burgemeesters niet hun ervaring opdoen bij oefeningen (waar veel winst te behalen valt), maar tijdens zich daadwerkelijk ontvouwende drama's – denk aan Mans en IJsselmuiden – met alle gevolgen van dien.

Afkortingen:

Brzo	Besluit risico's rampen en zware ongevallen
COT	Crisis Onderzoek Team
GRIP	Gecoördineerde Regionale Incidentenbestrijdings Procedure
OvD	Officier van Dienst (brandweer)
RBP	Rampbestrijdingsplan
ROB	Regionaal Operationeel Basisplan
ROT	Regionaal Operationeel Team
VR	Veiligheidsrapport

Documentatie:

* *Agenda voor de openbare vergadering van de Commissie voor Algemeen Bestuurlijke Zaken, Veiligheid en Politie*, gemeente Rotterdam, 2 november 2000.

* *Besluit rampbestrijdingsplannen inrichtingen* (Stb.1999, 237).

* *Besluit risico's zware ongevallen 1999* (Stb. 1999, 234).

* *Gemeenschappelijke Regeling Regionale Hulpverleningsdienst Rotterdam-Rijnmond*, 1991.

* *Invulling operationele GHOR organisatie Regio Rotterdam-Rijnmond*, 22 november 2000.

* Kappetijn, K., *Een onderzoek naar de bevoegdheden en verantwoordelijkheden zoals neergelegd in Wet en regelgeving met betrek-*

king tot de geneeskundige hulpverlening bij rampen in de Regio Rotterdam-Rijnmond, 1998.

* *Toelichting bij het regionaal operationeel basisplan Rotterdam-Rijnmond*, 2000.

* COT, *CMI-brand 1996*, Alphen aan den Rijn: Samsom, 1997.

Noten:

¹ Vergelijk de *Nota van toelichting bij het Besluit risico's zware ongevallen 1999* (Stb. 1999, 234) en het *Besluit rampbestrijdingsplannen inrichtingen* (Stb.1999, 237), art. 1.

² *Besluit risico's zware ongevallen 1999* (Stb. 1999, 234), art. 28.

³ *Besluit rampbestrijdingsplannen inrichtingen* (Stb.1999, 237), art. 7, 2^e lid.

⁴ *Idem*, 1^e lid.

⁵ De provincie heeft voornamelijk niet gereageerd op schriftelijke vragen van de auteurs hieromtrent.

⁶ Gebaseerd op *Toelichting bij het regionaal operationeel basisplan Rotterdam-Rijnmond*, 2000.

⁷ Voor uitleg hiervan: zie de artikelen *Crisis in de geneeskundige hulpverlening* en *Transparante GHOR* eveneens in dit nummer.

⁸ Merk op dat, ongeacht de stoffen die verbrand zijn, het inademen van rook *altijd* schadelijk is voor de gezondheid. De zinsnede "er is geen gevaar voor de volksgezondheid" is derhalve eigenlijk feitelijk onjuist.

⁹ COT (1997).

¹⁰ Gezien de informatiepositie van de auteurs kan hierover niet geheel uitsluitend gegeven worden. M.a.w.: we weten het niet zeker.

¹¹ Een welbekend feit binnen die kringen, hetgeen wij trouwens niet van dhr. Kooijman bevestigd hebben gekregen.

Werken bij het COT

Ruben Schellingerhout

Brandende auto's, rondvliegende stenen, schreeuwende politieagenten, blaffende honden. Niet bepaald het eerste beeld van de werkzaamheden van een bestuurskundige, dat bij je opkomt. Bij het COT zijn dit echter geen ongewone situaties. Het gevaar van een zekere beroepsdeformatie licht al gauw op de loer. Bij grote ongelukken en branden stel je je gelijk de vraag, hoe ernstig het is en of je er niet heen moet. Sinds een half jaar maak ik ook deel uit van deze club.

Ik ben er gaan werken, omdat de wereld van politie, brandweer en hulpverlening voor mij een blinde vlek was. Het werk bij het COT beloofde een kijkje achter de schermen. Een andere overweging was, dat het COT nastreeft, dat haar werk wetenschappelijk verantwoord is. Een aspect dat niet bij alle adviesbureaus voorop staat. Buiten het onderzoek is wetenschappelijke verdieping van de werknemers een belangrijk streven. Dat het COT voortkomt uit de gezamenlijke opleiding bestuurskunde van de universiteiten Rotterdam en Leiden speelt hierbij zeker een rol.

De praktijk komt overeen met de voorstelling. Binnen zeer korte tijd heb ik een beeld gekregen van de werkwijze van politie, brandweer en hulpverlening en de problemen, die zij ondervinden. Het COT werkt op projectmatige basis, wat betekent dat je met verschillende onderwerpen bezig bent. Enerzijds maakt dit het werk lastig, omdat je met meerdere terreinen te gelijk bezig bent, maar aan de andere kant wordt het werk hierdoor wel afwisselend. Je krijgt bovendien sneller een beeld van de werkzaamheden dan wanneer je op één

Zelf ben ik vooral betrokken geweest bij de evaluatie van het Europees kampioenschap van afgelopen zomer en een onderzoek naar voetbalhooliganisme. De wereld van het voetbal is toch een aparte. Ik ben nooit veel naar het voetbal geweest, omdat ik nog altijd de beelden uit de jaren tachtig scherp op het netvlies had van schreeuwende voetbal supporters, massa's politie met blaffende honden en massale vechtpartijen. In de praktijk blijkt het lang niet altijd meer zo te gaan. Het merendeel van de wedstrijden verloopt volgens de politie rustig.

Crisis als uitdaging

Voor het onderzoek zijn wij bij een aantal wedstrijden ook met de politie meegelopen. Bij een aantal wedstrijden gebeurde er inderdaad weinig. Bij de klassieker Feyenoord-Ajax was het echter wat minder rustig. Wij stonden vooraan, toen de trein met Ajax binnenreed op het station bij het stadion. Het gejoel en geschreeuw was niet

van de lucht. Termen als kanker, jood en kankerhond vlogen in het rond. Daar bleef het niet bij. Na een tijdje vlogen ook flesjes en blikjes door de lucht. Hierop volgde een charge van de ME. Toen was het een kwestie van snel weglopen, voordat we klappen kregen. Niet je gewone werkdag, maar wel apart. Volgens de politie was dit ook een rustige klassieker. Het gaat er uiteraard niet iedere dag zo aan toe, maar het houdt het werk wel uitdagend, omdat je ook weet waar je het voor doet. Je probeert mensen en organisaties te helpen zich beter voor te bereiden op calamiteiten, zodat ze hier adequater op kunnen reageren als een ramp zich voordoet. Alle bestuurskundige kennis over organisaties, bestuurlijke verantwoordelijkheid en verantwoording komt hier goed van pas. Het is kortom een uitermate boeiende organisatie om te werken, niet in de laatste plaats door de collega's. Uit het inhoudelijke verhaal komt dat misschien niet naar voren maar het is ook nog eens erg gezellig. Een niet te onderschatten factor bij het kiezen van een werkgever.